အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၄၀၊

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၄ ခု၊ တော်သလင်းလဆုတ် ၈-ရက် (၃၀-၉-၇၂)

ဦးကြီး ဉာဏ်စွမ်း

ပန်းချီ- ဦးဘကြည်
ဇါတ်လမ်း - ဒေါ်စန်းရင်

လယ်ယာဦးကြီးအား သူဌေးကြီးဦးရွှေဝက ထမင်းပွဲကြီးဖြင့် ဧည့်ခံနေသည့်အကြောင်းကား....

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

Read more Shwe Thway Journals at

➜ Click below link ➜

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/

ရွာကြီးတရွာ၌ လယ်ယာဦးကြီးတို့စကားဝိုင်းသို့ ကိုလူကြွားတယောက်ပေါက်လာပြီး –
×××××ရွာထိပ်က - ကျုပ်တို့ - သူဌေးကြီး ဦးရွှေဝ - ပါ - ကျိကျိတက်ချမ်းသာတာဘဲ ။ ကျုပ်တယောက်ထဲ ကိုဘဲ - လျှိုယုံတော်ပွဲစား ခန့်ထားတယ်×××
×××ကျန်ကျန် ပြောရယင် အလှူအတန်းများမှာ တောင်မှ - ရွာသားတွေနဲ့ - တဝိုင်းထဲ ထမင်း မစားဘူး --- ချမ်းသာလွန်းတော့ ဘဝင် မြင့်တာပေါ့လေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ - မယုံဘူး၊
အဲ --- ကျုပ်တယောက် ကိုဘဲ - ခဲခဲ စိတ်ချတယ် ×××××××××× ××××
ထိုအထဲတွင် အဆင်းရဲဆုံးဦးကြီးက ထိုကြွားလုံးကို မခံချင်၍ လေအေးအေးဖြင့်–
ဒီမှာ - လျှိုယုံတော် - ကိုပွဲစားရဲ့ - ခင်ဗျားသူဌေးနဲ့ ကျုပ် အချိန်မရွေး ထမင်း တဝိုင်းထဲ လက်ဆုံ စားလို့ရပါတယ်၊ အလွယ် ကလေး ပါဗျာ။
ဟား ဟား
ဟား ဟား
သေတာ တောင် မဖြစ်နိုင် ပါဘူးဗျာ...
ဒါလောက်တောင်ဆိုယင် - ဇဲဗျာ .. ကျုပ်က ခင်ဗျားသူဌေးနဲ့ ထမင်း လက်ဆုံစားပြနိုင်ယင် ခင်ဗျားရဲ့ - နွားထီးနှစ်ကောင်နဲ့ - ဝမ်းစာ ပုတ်ထဲက - စပါး အကုန်ပေးမလား ------
တကယ်လို့ ကျုပ်က - မစား ပြနိုင်ယင် ... ခင်ဗျား အိမ်မှာ တသက်လုံး ကျွန်ခံ မယ်လေ - ဘယ့်နှဲ့ လဲ ---
အမယ် - စိန်လိုက် ----
ခင်ဗျား နိုင်ယင် - လှည်းယာဉ်ကလေးပါ အဆစ်ထဲ့ပေး လိုက်ဦး မယ် ----
ဟား ဟား – ဟား ဟား

ဘယ်က-ရုတ်ရုတ်ဖြတ်ဖြတ် ကောင် လာနေသလဲ မသိဘူး၊ မသိချင်ဟန် ဆောင်နေမှ ဘဲ--
ထို့ကြောင့် ဦးကြီးသည် သက်သေများထား၍ နောက်တနေ့တွင် သူဌေးကြီးထံ သွားလေ၏။
သူဌေးကြီးက အဖက်မတန်သလိုလုပ်ပြီး ဂိုက်ပေးနေစဉ်မှာပင် အနားသွား၍—
သူဌေးကြီး ခင်ဗျာ- ပြောစရာလေးရှိလို့ပါ ။ ဟောဒီ-ကျနော့်ရဲ့-ခမောက်လောက်ရှိတဲ့-ရွှေဖရုံကြီး တဖရုံ ဆိုယင် ဘယ်လောက်တန်ဘိုးရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ....
အလို
ထိုအသံကြားသော် သူဌေးကြီး၏ ပုပ်ထားသော မျက်နှာမှာ ရွှင်တက်လာပြီး –
ဟော
ဩော်-ဟုတ်လား--အေးအေး-နေအုံး-ဘါတဲ့---ခမောက်လောက်ရှိတဲ့ ရွှေဖရုံး-ဟုတ်လား-တန်ဘိုး သိချင်တာကိုး--- သိရမှာပေါ့--- အေးအေး ဆေးဆေး ပြောကြရအောင်----- ဟဲ.. လါပါ --- ထိုင်ပါအုံးလေ
ဟော့--ဟောဒီလူနဲ့-ငါနဲ့ စားဘို့ ထမင်းပွဲ ပြင်စမ်း-မြန်မြန်--- ဟင်းမျိုးစုံ ပေ့စေ--- အချိုပွဲ ကိုပါ - အသင့် လုပ်ကြစမ်း---
စားစမ်းပါဗျာ------ အားရပါးရ–တဝကြီး-စားစမ်းပါ။ အားမနာပါနဲ့ ။ စေတနာ အပြည့်နဲ့ ကျွေးတာပါ - ဟဲဟဲ

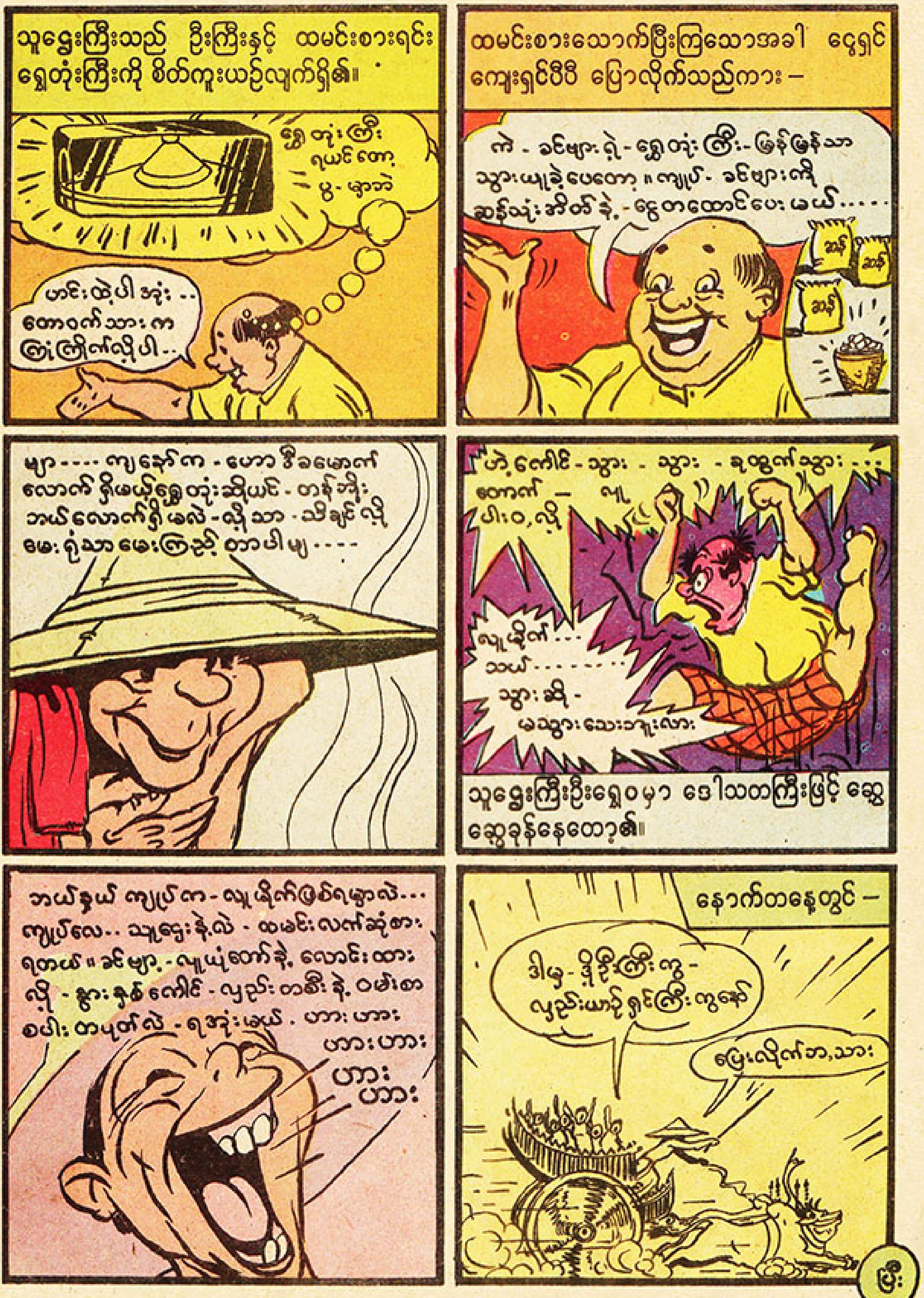

သူဌေးကြီးသည် ဦးကြီးနှင့် ထမင်းစားရင်း ရွှေတုံးကြီးကို စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိ၏။
ရွှေတုံးကြီး ရယင်တော့ ပွ-မှာဘဲ
ဟင်းထဲ့ပါအုံး -- တောဝက်သားက ကြုံကြိုက်လို့ပါ..
ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသောအခါ ငွေရှင် ကျေးရှင်ဗိုဗို ပြောလိုက်သည်ကား —
ကဲ - ခင်ဗျားရဲ့ - ရွှေတုံးကြီး - မြန်မြန်သာ သွားယူခဲ့ပေတော့။ ကျုပ် - ခင်ဗျားကို ဆန်သုံးအိတ်နဲ့ - ငွေတထောင်ပေးမယ်....
ဆန်
ဆန်
ဆန်
ဗျာ---- ကျနော်က - ဟောဒီခမောက် လောက်ရှိမယ့်ရွှေတုံးဆိုယင် - တန်ဘိုး ဘယ်လောက်ရှိမလဲ - လို့သာ - သိချင်လို့ မေးရုံသာ မေးကြည့်တာပါဗျ----
ဟဲ့ကောင် - သွား - သွား - ခုထွက်သွား --- တောက် — လူပါးဝလို့
လူလိမ်... ဘယ်....... သွားဆို - မသွားသေးဘူးလား
သူဌေးကြီးဦးရွှေဝမှာ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆွေဆွေခုန်နေတော့၏။
ဘယ်နှယ် ကျုပ်က - လူလိမ်ဖြစ်ရမှာလဲ... ကျုပ်လေ.. သူဌေးနဲ့လဲ - ထမင်းလက်ဆုံစားရတယ်။ ခင်ဗျား - လူယုံတော်နဲ့ လောင်းထားလို့ - နွားနှစ်ကောင် - လှည်းတစီးနဲ့ ဝမ်းစာစပါးတပုတ်လဲ - ရအုံးမယ် . ဟားဟား
ဟားဟား
ဟား ဟား
နောက်တနေ့တွင် —
ဒါမှ - ဒို့ဦးကြီးကွ - လှည်းယာဉ်ရှင်ကြီး ကွနော်
ပြေးလိုက်ဘ,သား
ပြီး

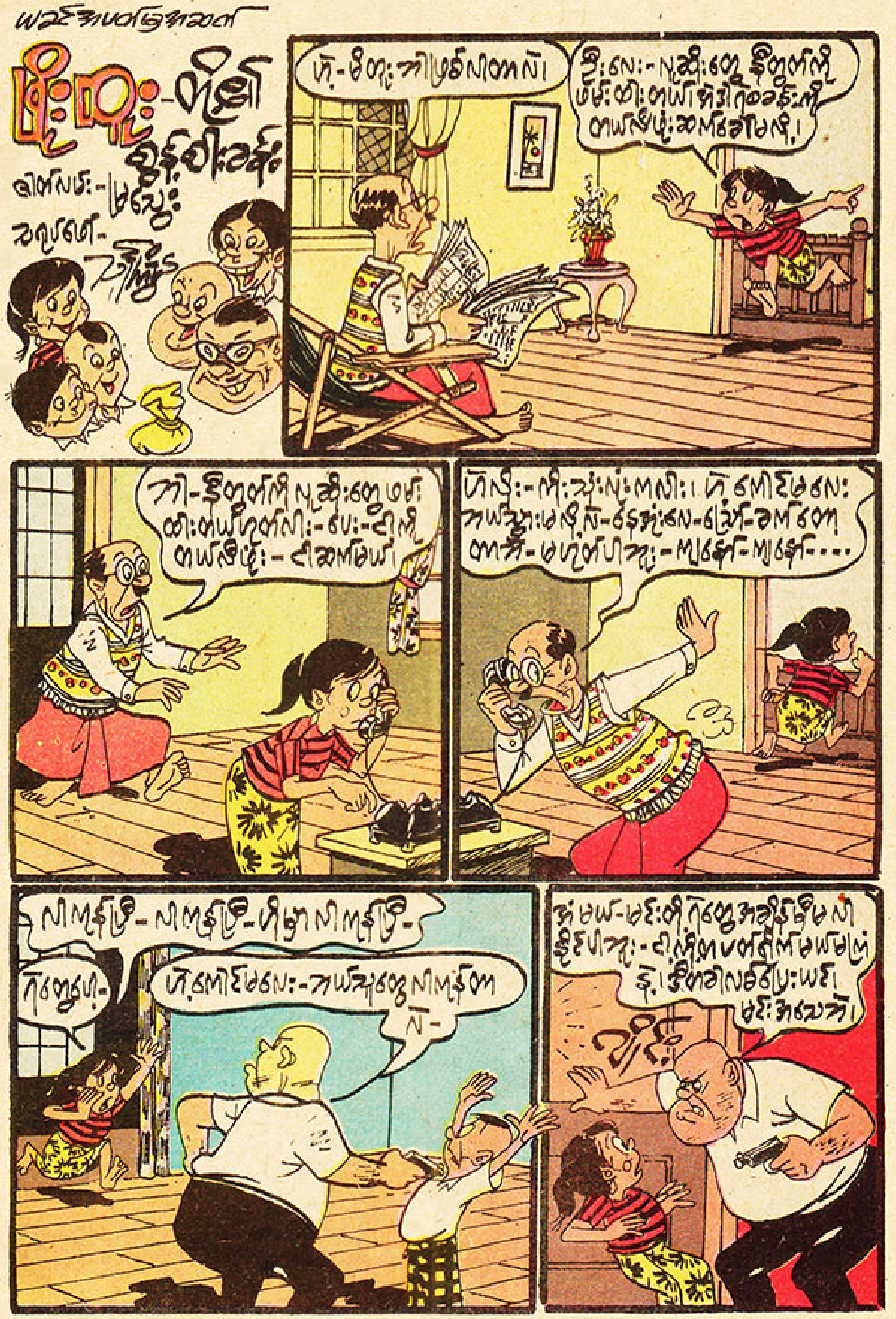
ဖိုးလုံး-တို့၏
စွန့်စားခန်း
ဇာတ်လမ်း-ဗညွန့်

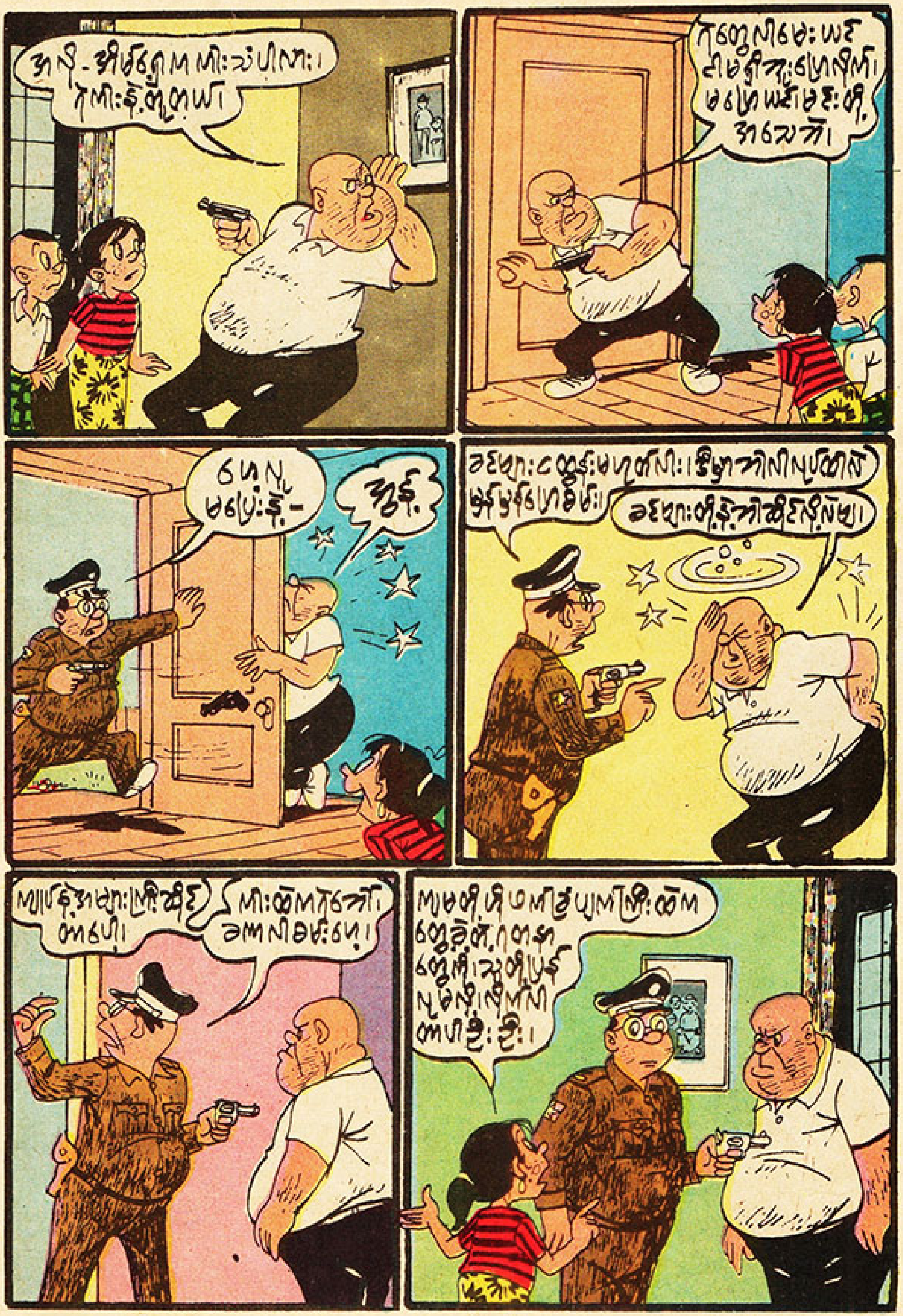
ကုတွေလာမေးရင် ငါမရှိဘူးပြောလိုက်၊ မပြောရင်မင်းတို့ အသေပဲ၊
ဟေ့လူ မပြေးနဲ့ -
အွန့်
ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော် ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ၊

ဆက်ရန်

ထူးဆန်းသော သတ္တဝါများ

ရဲမြင့် စံတိုး

ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျား ရေချိုပိုင်းတွင် တွေ့ရသော ငါးတမျိုး ဖြစ်သည်။ လေးပစ်ငါးဟု ခေါ်သည်။ ပိုးမွှားများကို ထူးဆန်းသောနည်းဖြင့် ဖမ်းယူ စား သောက်လေ့ရှိသည်။ ကမ်းစပ်ရှိ သစ်ပင်ပေါ်၌ နား နေသော ပိုးမွှားတကောင်ကိုမြင်ပါက ယင်း၏ပါးစပ် မှ ရေပန်းဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပိုးမွှား သည် ရေထဲသို့ လိမ့်ကျသွားပြီး ငါး၏ ဖမ်းယူ စား သောက်ခြင်းကို ခံရသည်။

အမြင်အရ ထူးဆန်း သော အပင်ပိုးတမျိုးဖြစ် သည်။ ယင်းတွင် သစ် ရွက် ပုံသဏ္ဌာန် ခြေ ထောက် များ ရှိ သည်။ ယင်း ခြေထောက် များ ဖြင့် ရန်သူကို လှည့်စား နိုင်သည်။

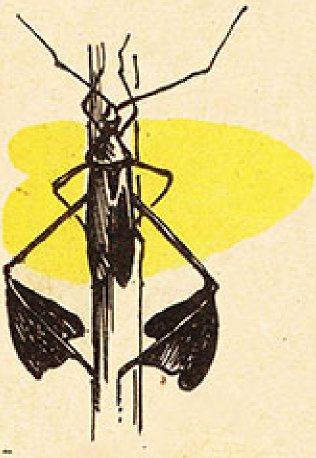

အရှေ့အာဖရိကတွင် တွေ့ ရသော ဂျယ်ရယ်နွတ် ခေါ် တော ဆိတ် တမျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်း၏ ထူးခြားချက်မှာ ခြေ လက်များ ရှည်လျားပြီး လည် ပင်းလည်း အလွန်ရှည်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘေးအန္တရာယ်ကြုံ တွေ့ပါက လည်ပင်းကို အ လျားလိုက်ထား၍ ပြေးလေ့ရှိ ၏။ ထိုအခါ ရှည်လျားသော မြက်တောအတွင်း၌ ရန်သူက အလွယ်တကူ မမြင်နိုင်တော့ ပေ။ မြေပြင်မှ အမြင့်ခြောက် ပေ ခန့် အထိ အစာ များ ကို လှမ်း၍ကိုက်ဖြတ်စားသောက် နိုင်သည်။

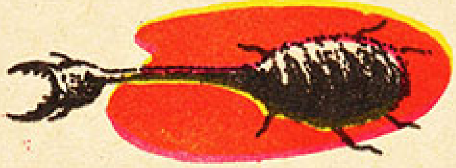

ဥရောပတိုက် သဲကန္တာရများအတွင်း တွေ့ရသော ပုရွက်ဆိတ်ခြင်္သေ့ခေါ် လည်ပင်းရှည်ပုရွက်ဆိတ် တမျိုးဖြစ်သည်။ သင်္ချိုင်းဂူများအကြားတွင် အနေများသည်။ ယင်း၏လည်တံကို အသုံးချလျက် ကျောက်တုံးများအကြားရှိ ပိုးမွှားများကို ဖမ်းယူစားသောက်လေ့ရှိသည်။ ကိုယ်အလျား လက်မဝက်ခန့် ရှိသည်။

အိုးပုံသဏ္ဍာန်အိမ် ပြုလုပ်တတ်သော နကျယ်ကောင်တမျိုးသည် သဲမှုန့်ကလေးများကို ယင်း၏ ကိုယ်မှထွက်သော အရည်တမျိုးဖြင့်ရောစပ်ကာ အိမ်ဆောက်လုပ်သည်။ အိမ်ထဲ၌ မိမိဖမ်းယူလာသော ပေါက်ဖတ်တကောင်နှင့် ဥတလုံးကို ထည့်ပြီးလျှင် အိမ်အဝကို လုံစွာ ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဝေးသို့ ပျံသွားလေတော့သည်။ အချိန်တန်၍ ဥမှ ပေါက်လာသော အကောင်ငယ်သည် အသင့်ထည့်ထားသော ပေါက်ဖတ်ကိုစား၍ ကြီးပြင်းလေသည်။

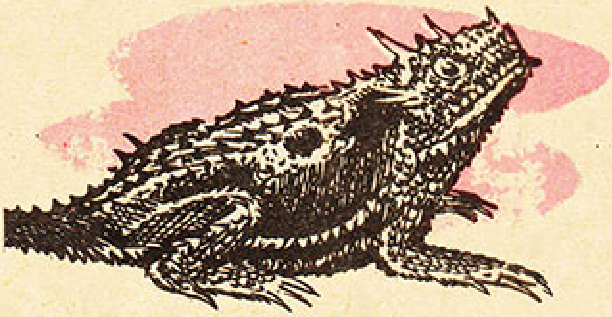

မက္ကဆီကိုနှင့် အမေရိကန်တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်များတွင် တွေ့ရသော ဖွတ်ပုတတ်တမျိုးဖြစ်သည်။ ခေါင်းပေါ်၌ ဦးချိုလိုလို အချွန်အတက်များပေါက်နေ၍ ဖားပြုပ်ချိုပေါက်ဟု ခေါ်သည်။ ရန်သူ၏ အတိုက်အခိုက်ခံရပါက ယင်း၏ မျက်လုံးမှ သွေးစက်များ ပန်းထုတ်နိုင်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ရန်သူကိုဟန့်တားနိုင်သည်။ ဆောင်းတွင်း၌ သဲအောက်သို့ဝင်ကာ ဆောင်းအောင်း၍ နေလေ့ရှိသည်။

အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုနှင့် အမေရိကတိုက် အပူပိုင်းဒေသများတွင် တွေ့ရသော ဟာကျူလီပိုးခေါ် ပိုးတောင်မာတမျိုး ဖြစ်သည်။ အဖိုများတွင် ကြီးမားသောညှပ်လက်မများရှိပြီး၊ယင်းတို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသည်။ ကိုယ်အလျား ငါးလက်မကျော်ကျော်ရှိ၍ ကမ္ဘာတွင် အကြီးဆုံး ပိုးတောင်မာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

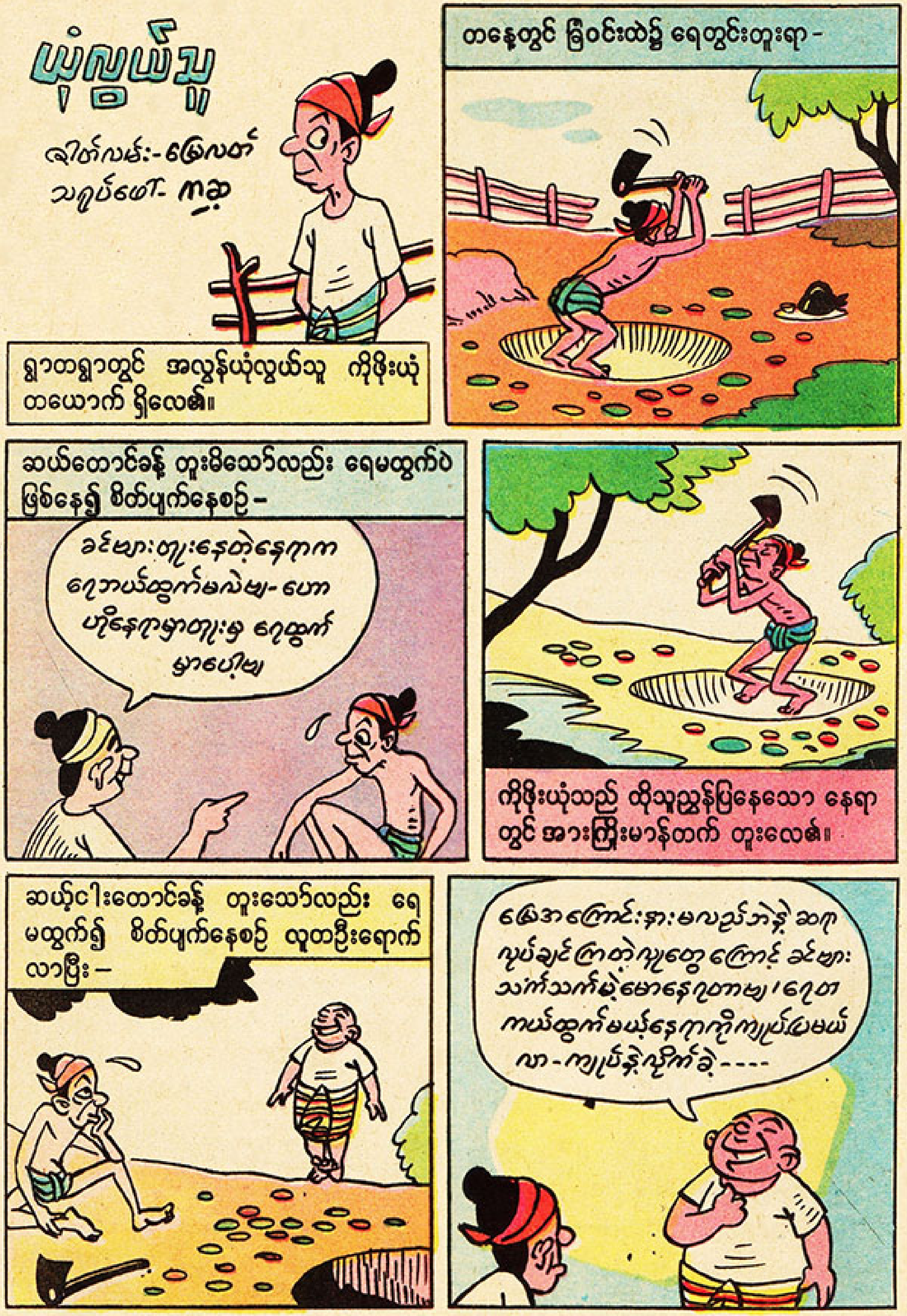
ယုံလွယ်သူ
ဇါတ်လမ်း-မြေလတ်
သရုပ်ဖော်-ကညွ
ရွာတရွာတွင် အလွန်ယုံလွယ်သူ ကိုဖိုးယုံ တယောက် ရှိလေ၏။
တနေ့တွင် ခြံဝင်းထဲ၌ ရေတွင်းတူးရာ -
ဆယ်တောင်ခန့် တူးမိသော်လည်း ရေမထွက်ပဲ ဖြစ်နေ၍ စိတ်ပျက်နေစဉ် -
ခင်ဗျားတူးနေတဲ့နေရာက ရေဘယ်ထွက်မလဲဗျ- ဟော ဟိုနေရာမှာတူးမှ ရေထွက်မှာပေါ့ဗျ
ကိုဖိုးယုံသည် ထိုသူညွှန်ပြနေသော နေရာတွင် အားကြိုးမာန်တက် တူးလေ၏။
ဆယ့်ငါးတောင်ခန့် တူးသော်လည်း ရေမထွက်၍ စိတ်ပျက်နေစဉ် လူတဦးရောက်လာပြီး -
မြေအကြောင်းနားမလည်ဘဲနဲ့ ဆရာလုပ်ချင်ကြတဲ့လူတွေကြောင့် ခင်ဗျားသက်သက်မဲ့မောနေရတာဗျ၊ ရေတကယ်ထွက်မယ့်နေရာကိုကျုပ်ပြမယ် လာ-ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့----

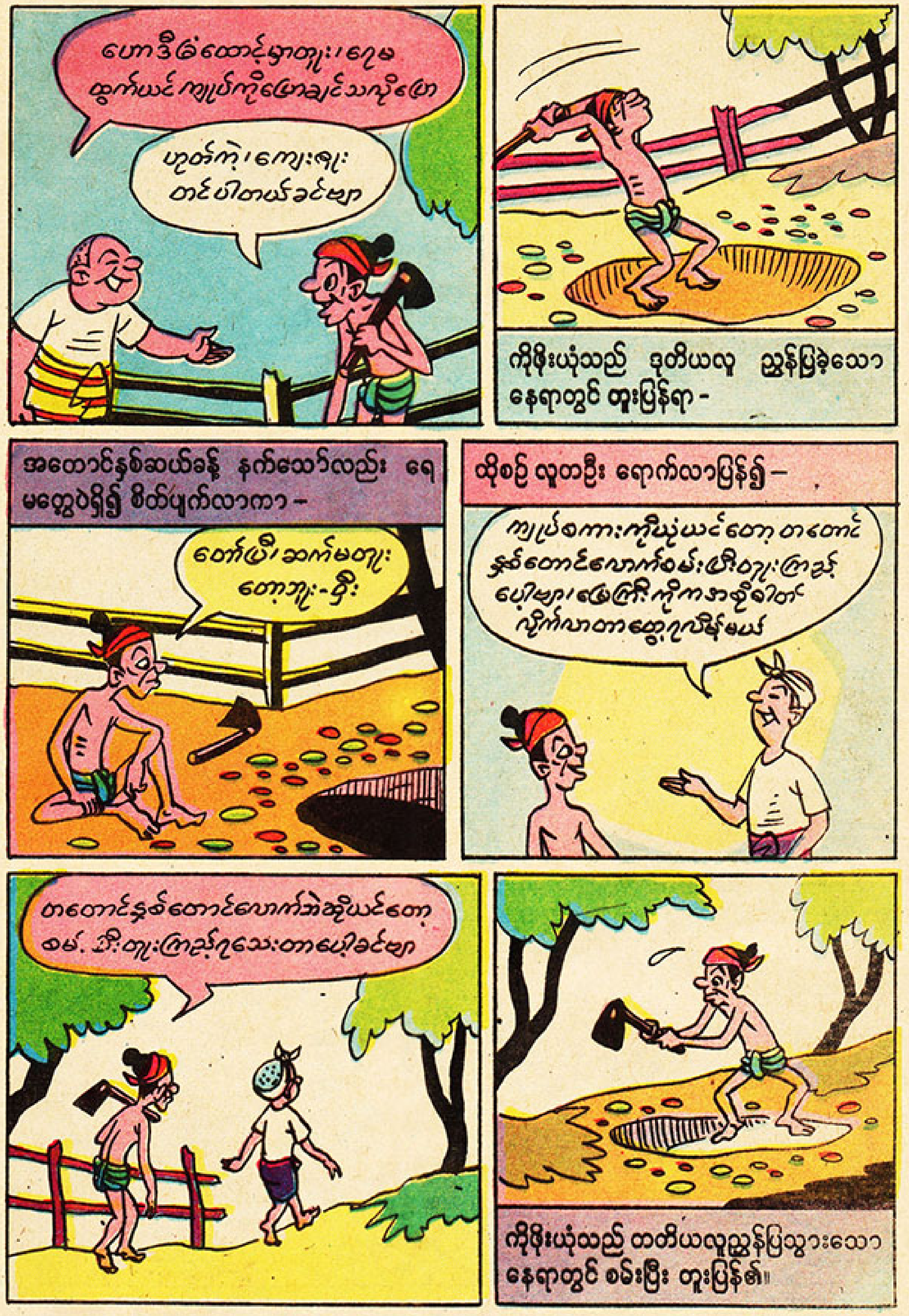
ဟောဒီခြံထောင့်မှာတူး၊ ငွေမ ထွက်ယင် ကျုပ်ကိုပြောချင်သလိုပြော
ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ
ကိုဖိုးယုံသည် ဒုတိယလူ ညွှန်ပြခဲ့သော နေရာတွင် တူးပြန်ရာ –
အတောင်နှစ်ဆယ်ခန့် နက်သော်လည်း ရေ မတွေ့ပဲရှိ၍ စိတ်ပျက်လာကာ –
တော်ပြီ၊ ဆက်မတူး တော့ဘူး–ဗျို့
ထိုစဉ် လူတဦး ရောက်လာပြန်၍ –
ကျုပ်စကားကိုယုံယင်တော့ တတောင် နှစ်တောင်လောက်စမ်းပြီးတူးကြည့် ပေါ့ဗျာ၊ ရွှေကြီးကိုကအခုဝိုဓါတ် လိုက်လာတာတွေ့ရလိမ့်မယ်
တတောင်နှစ်တောင်လောက်အဲဒီယင်တော့ စမ်းပြီးတူးကြည့်ဦးသေးတာပေါ့ခင်ဗျာ
ကိုဖိုးယုံသည် တတိယလူညွှန်ပြသွားသော နေရာတွင် စမ်းပြီး တူးပြန်၏။

နှစ်ဆယ့် ငါးတောင်မျှ နက်လာသော်လည်း ရေမထွက်ပဲ ဖြစ်နေသဖြင့် —
ဟောဟဲ ဟောဟဲ
ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ပက်လက်လန်၍ လဲနေလေတော့၏။
ထိုအခါမှ
အင်း- သူများတွေပြောတိုင်း ယုံပြီးလုပ်မိလို့ မောလဲမောရပြီ အချိန်တွေလဲကုန်ရပြီ
အခုငါတူးပြီးခဲ့တဲ့ရေတွင်းလေးတွင်းကို အနက်တွေကိုသာပေါင်းလိုက်ရင် အခုဆို ပေါင်း အတောင် ခုနစ်ဆယ်တောင်ရှိ သွားပြီ- ရေကတော့မထွက်သေး ဘူး-ဟူး
တကယ့်လို့ငါဟာငါစပြီးတူးခဲ့တဲ့နေရာကို သာငါဆက်ပြီးတူးနေရင် အခုလောက်ဆို ငါတူးစရာမလိုဘူး၊ ရေလဲထွက်တာ ကြာလှပြီ- အခုတော့-ဟင်း---
တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ သူများတွေပြောတိုင်း ငါယုံပြီးမလုပ်တော့ဘူး၊ ငါဟာ ငါ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တော့မယ်
ပြီး

မီးဆူးမီးယပ်မီးတောင်

ဥရောပတိုက်တွင် ယနေ့တိုင် တောက်လောင်နေဆဲဖြစ်သော မီးတောင်ရှင်တခုကို အီတလီတောင်ပိုင်း နေပယ်မြို့မှ ရှစ်မိုင်ကွာအရပ်၌ တွေ့ရှိနိုင်သည်၊ ထိုတောင်မှာ မီဆူးမီးယပ်မီးတောင်ဖြစ်၏။ လူနေထူထပ်သော ဝန်းကျင်တွင်တည်ရှိနေခြင်းကြောင့် ယင်းကို လူတို့ ပိုမို ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။ မီးတောင်ဝမှ မီးခိုးများ အမြဲလိုအူထွက်နေတတ်ပြီး တခါတရံ ချော်နှင့်ပြာများလည်း အန်ထွက်တတ်သည်၊ ချော်များ စုပုံရာ မီးတောင်ခြေရင်း၌ မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းသောကြောင့် ယာခင်းများ၊ သပျစ်ခြံများ အလွန်အောင်မြင်သည်။

တောင်ခြေရှိ မြို့များမှာ မီးတောင် ပေါက်ကွဲသည့်အခါတိုင်း များစွာ ပျက်စီးရသော်လည်း နေထိုင်သူတို့က ပြန်လည်ဆောက်လုပ်၍ နေထိုင်မြဲ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ယနေ့အထိ မီးတောင်ပေါက်ကွဲသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ ၅၀ ခန့်ရှိပြီး ၁၆၃၁ ခုနှစ်၌ ပေါက်ကွဲစဉ်က လူပေါင်း ၁၈,၀၀၀ မျှ သေကျေခဲ့ရ၏။

ယခုအခါ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ လာရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ရန် မီးတောင်၏ အောက်ခြေပတ်လည်တွင် မီးရထားလမ်း ရှိသည့်ပြင် မီးတောင်ဝအနီးသို့ သွားနိုင်ရန် ကေဗယ်ကားခေါ် လျှပ်စစ် ဓာတ်ဖြင့် သွားသော လူစီးတွဲများလည်း ပြုလုပ်ပေးထားသည်။

မီးတောင်၏ ခါးလည်၌ သိပ္ပံ စူးစမ်းရေးစခန်းတခုကို ၁၉ ရာစုက ဆောက်လုပ် ထားရှိခဲ့သည်။

မျိုးညွန့် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်

ပုံတူဆွဲတာ မခက်ပါ

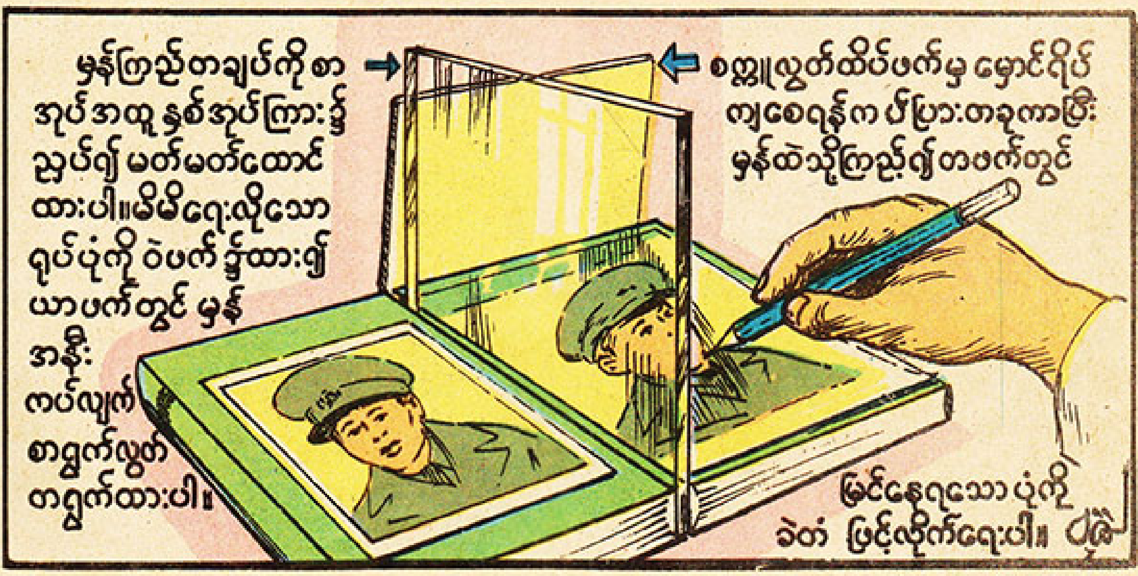

အဘျူးလှယ်ဒီတ်

မောင်သန်းဆိုး

အဘဖိုးပညာသည် ပုံပြော အလွန် ကောင်းသူ တယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ရွာထဲက လူကြီး လူငယ်အားလုံး အဘဖိုးပညာကို လေးစားကြပါသည်။ ချစ်ခင်ကြပါသည်။ အဘ စကားပြောလျှင်လည်း ပုံတိုပါ၌စကလေးများဖြင့် ဥပမာ ပေး၍ ပြောတတ်ပါသည်။ အဘပြောသောပုံတိုင်းသည် မရိုးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကြားကြရသမျှ အသစ်အဆန်း ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဘဖိုးပညာ စကားပင်ပြောပြော၊ ပုံပင်ပြောပြော မည်သူမျှ နားမငြီးကြပါ။ စိတ်ဝင်စားစွာ ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဆင်းလာလျှင် အဘဖိုးပညာ အနီးမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြပါသည်။ ထိုအခါ အဘသည် ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်တွေ၊ မင်းသမီး မင်းသားတွေ၊ လူကြီးသူမတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ အကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ရှေးတုန်းက လူတွေကို မမြင်ဘူးသော်လည်း အဘ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်တို့မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေပါသည်။

အဘပုံပြောလျှင် ရယ်စရာလည်းပါသည်။ သနားစရာလည်းပါသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်း ကလေးများလည်းပါသည်။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပြောပြသည်များမှာ ရိုးသည်ဟု မရှိပါ။

အဘကို ရွာထဲမှလူတိုင်းက “တကယ်တော်တဲ့ အဖိုးကြီးပဲ” ဟူ၍ ချီးမွမ်းကြပါသည်။ အချို့က “နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ပညာရှိပါပေတယ်” ဟူ၍ ပြောကြသည်။ ဤသို့ တော်အောင် သူအဘယ်ပုံကြိုးစားလာခဲ့သည်ကိုကား မသိကြပါ။

ကျွန်တော်လည်း အဘကို ချီးမွမ်းမိပါသည်။ အဘကဲ့သို့ စကားပြောကောင်းသူ တယောက် အလွန် ဖြစ်ချင်နေပါသည်။ အဘကဲ့သို့ စကားတွေ လှိုင်လှိုင် ပြောတတ်ချင်ပါသည်။ စကားဥပမာတွေ၊ ပုံပြင် အကြောင်းတွေ များများသိချင်ပါသည်။ သို့သော် အဘဖိုးပညာကဲ့သို့ မဖြစ်လာပါ။

တနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ ဆရာက ကျွန်တော်တို့ကို နည်းပေးလမ်းညွှန် တခု ပြောပါသည်။

“မင်းတို့တွေ ငယ်ငယ်က စပြီးတော့ တွေ့မြင်သမျှ အတတ်ပညာ ဗဟုသုတ တွေကို လေ့လာ မှတ်သားသွားတတ်ရမယ်။ ဒါမှ မင်းတို့ကြီးလာတဲ့ အခါမှာ အရာရာမှာ တတ်သိနားလည်တဲ့ လူတော် လူကောင်းတွေဖြစ်လာမယ်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ့စကားကို ကျွန်တော် မှတ်ထားပါသည်။

အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ဆရာက မှာလိုက်သည်များကို အဖေ့အား ပြန်ပြောပြမိပါသည်။ အဖေက ကျွန်တော့် ခေါင်းကို လက်နှင့်သပ်၍ –

“ဟုတ်တာပေါ့ လူလေး။ ဘယ်ပညာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို မနေရဘူး။ လက်

လှမ်းမှီသမျှ မေးစမ်းပြီး လေ့လာရမယ်။ ဥပမာကွယ်– ကုလားထိုင်တို့၊ စားပွဲတို့၊ အိမ်တို့ ဆောက်လုပ်တဲ့ လက်သမားပညာပေါ့။ လူလေး မလေ့လာယင် မတတ်ဘူး။ လေ့လာထားယင် တနေ့မှာ ကိုယ့်အတွက် အသုံးဝင်တယ်။ သူများကိုဘဲဖြစ်ဖြစ် နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်နိုင်တယ်။လူဆိုတာ ပညာကောင်းကိုစုံနိုင်ရမယ်။ အရှူးလွယ်အိတ်လိုဖြစ်ရမယ်”ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က အဖေ့စကားများထဲမှ အရှူး လွယ် အိတ် ဆိုသောစကားကို နားမလည်ပါ။ မည် သည် ကို ရည် ရွယ် ပြောကြောင်း မသိပါ။ ထို့ကြောင့် အဖေ့ကိုပြန်မေးလိုက်ပါသည်။

“အရှူးလွယ်အိတ် ဆိုတာ ဘာလဲအဖေ”

“အရှူးဆိုတာ စိတ်မနှံ့ဘူး။ တွေ့ရာမြင်ရာတွေ အစုံကောက်ပြီး သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ အစားအစာတွေ၊ ဆေးလိပ်တိုတွေ၊ စက္ကူစတွေ၊ ဖက်ရွက်အမှိုက်သရိုက်တွေ စုံလို့ပေါ့ကွယ်။ သူလိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ဘာဘဲ ရှာ ရှာ အိတ်ထဲ မှာ ရှိတယ်။ အဲ ဒီ လို ဘဲ လူဆိုတာ ပညာ ရှာ တဲ့ နေ ရာ မှာ အကောင်းအဆိုး ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရာမြင်ရာ ဗဟုသုတတွေကို မှတ်သား စုဆောင်းတတ်ရမယ်”

အဖေ့စကားကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ နားလည်သွားပါသည်။

အဖေက ဆက်၍ –

“လူလေး နားလည်အောင် ပြောမယ်။ အဘ ဖိုးပညာကို ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်တော်တဲ့အဘိုးကြီးလဲ။ ရာဇဝင်ရော၊ ပုံတိုပါဠိစရော၊ မှတ်စရာ သားစရာတွေ အကုန် သူ သိ တယ်။ အဲဒီဖိုးပညာလဲ ငယ်ငယ်ကတဲက စာပေ ဗဟုသုတတွေကို လေ့လာမှတ်သားထားလို့ အခုလို လူလေးတို့ကို ပြန်ပြောနိုင်တယ်။ လူတိုင်းက လေးစားအထင်ကြီးခြင်းခံရတယ်။ အဖေတို့ကတော့ သူ့လိုမလေ့လာမဖတ်ကြားခဲ့လို့ သူ့ဆီမှာ တဆင့် ကြားနာရတယ်။ သူ့ကို ဆရာတင်ထားကြရတယ်”

ဤသို့ အဖေက စီကာပတ်ကုံးပြောသွားသောအခါ ကျွန်တော် အား တက် သွား မိ ပါ သည်။ စာပေ ဗဟုသုတကို အ ရှူး လွယ် အိတ် ကဲ့ သို့ ဖြစ်အောင် လေ့လာကြိုးစား မှတ်သားလျှင် အဘဖိုးပညာကဲ့သို့ တနေ့တွင် ဖြစ်လာရမည်ဟု ယုံကြည်သွားမိပါသည်။ အဘဖိုးပညာ ကဲ့ သို့ ပုံပြောကောင်း၊ စကားပြော ကောင်းချင်သော ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ပြန်ပြောမိပါသည်။

“ငါဟာ အဘ ဖိုးပညာလိုတော်အောင် စာပေဗဟုသုတတွေကို အရှူးလွယ်အိတ်လို စုံအောင် လေ့လာထားရမယ်”

ပင့်ကူကလေး

ကိုယ်တိုင်ချည်ငင် အိမ်ဖွဲ့ဆင်၊
ပင့်ကူကလေးက အိမ်ပိုင်ရှင်။
သူ့အိမ်ပျက်လျှင် သူပြင်ဆောက်၊
ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒူးမထောက်။
မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့စွာ၊
သူ့အိမ်မှာဘဲ သူနေတာ။
ကျူးကျော်လာတဲ့ ရန်သူများ၊
ဦးနှောက်ကိုမှ သူဖောက်စား။
စကားမပြော ဆိတ်ဆိတ်နေ၊
အလုပ်ရှိက သူလုပ်ပေ။
တို့တတွေ သူ့ကိုတု၊
တိုင်းပြည်ကောင်းကျိုး
အမြဲပြု။ ။

ကိုလေးအောင်(ဇီးဖြူကုန်း)

R. 517

ခိုင်ပန်းစုံ

တနှစ်ပတ်လုံး အဖူးအပွင့်တို့ဖြင့် ထူးတင့်ဝေဆာနေသော ပန်းပင်တမျိုးမှာ ဒေါင်းဆုပ်ပန်း၊ ဇော်ကလေးအနီဟုလည်း ခေါ်သော စိန်ပန်းကလေးဖြစ်သည်။ စိန်ပန်းကြီးနှင့် အရောင်အဆင်းပုံပန်းသဏ္ဍာန် တူယောင်ယောင်နှင့် ကွဲပြားမှုများရှိပေသည်။

စိန်ပန်းကလေးသည် အဝါရောင်နှင့် လိမ်မော်ရောင်သွေး ပါသော အနီရောင်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ အကိုင်းအလက်များ အဖျားမှထွက်သော ပန်းခိုင်ကြီးများတွင် ပန်းခိုင်ကလေးများ ထပ်ဆင့်ထွက်သည်။ အဖူးများသည် စိန်ပန်းကြီးကဲ့သို့ လုံးလုံးမဟုတ်ပဲ ဘဲဥပုံဖြစ်သည်။ ပွင့်ညှာတံကလည်း ပို၍ရှည်လျားသည်။ အနီမျိုး၏ပွင့်ချပ်အနားသည် ပထမတွင် ဟင်္သပြဒါးရောင်၌ အဝါအစက်အပြောက်များ နှောနေသည်။ နောက်တွင်မှ ပွင့်ချပ်တခုလုံးနီသွားသည်။ ဇွန်းပုံသဏ္ဍာန် ပွင့်ချပ်ငါးခုအနက် တခုသည်ငယ်၍ ပုံစံထူးခြားသည်။ ပွင့်ချပ်၏ အရောင်ရှိသော ဝတ်ဆံတံဆယ်ခုတို့သည် ရှည်ရှည်လျားလျား တိုးထွက်နေသဖြင့် အပွင့်များမှာ အမွေးစုတ်ဖွားနှင့်လို ထင်ရသည်။ ပွင့်အာစတွင် ပန်းငုံကလေးများသည် တွန့်လိမ်နေလေသည်။

ချုံပင်မျိုးဖြစ်၍ ဆယ်ပေခန့်အထိ မြင့်သည်။ ရှပ်ရှက်ခတ်နေသော အကိုင်းအခက်များတွင် အရွက်အလက်များကလည်း ဝေဝေဆာဆာရှိသည်။ စိန်ပန်းကြီးကဲ့သို့ အရွက်မကြွေ။ ရွက်ပေါင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ရွက်မွှာကလေးများမှာ စိန်ပန်းကြီးရွက်ထက် ပို၍ကြီးသည်။ အစိမ်းရောင် ဖျော့သည်။

အနောက် အိန္ဒိယကျွန်းစု ဇာတိဖြစ်သော စိန်ပန်းကလေးမျိုးသည် အိန္ဒိယ၊ မြန်မာစသော အပူပိုင်းဒေသများသို့ မျိုးပွါးခဲ့၍ အဖူးအပွင့် မပြတ်သဖြင့် ပန်းခြံ၊ ဥယျာဉ်များတွင် ယခုအခါ အတွေ့ရများသော ပန်းချုံပင်တမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

တင့်တင့်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။